

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εκατόν Ογδόντα Πέντε

Η Θεότητα Ενσαρκωμένη: Η Βαθιά Ομολογία του Πέτρου και οι Επιπτώσεις της

Jeff Pippenger
2024-04-15

Όταν ο Πέτρος εξέθεσε την απάντησή του στο ερώτημα του Χριστού ως προς το ποιον λένουν οι μαθητές ότι είναι ο Χριστός, διακήρυξε ότι ο Ιησούς ήταν ο Κεχρισμένος, ο Χριστός, ο Μεσσίας. Είπε επίσης ότι ήταν ο Υιός του Θεού.

Ότε δε ήλθεν ο Ιησούς εις τα μέρη της Καισαρείας της Φιλίππου, ηρώτα τους μαθητάς αυτού, λέγων· Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι ότι είμαι εγώ, ο Υιός του ανθρώπου; Οι δε είπον· Άλλοι μεν λέγουσιν ότι είσαι Ιωάννης ο Βαπτιστής, άλλοι δε Ηλίας, έτεροι δε Ιερεμίας, ή εις των προφητών. Λέγει προς αυτούς· Σεις όμως τίνα με λέγετε ότι είμαι; Και αποκριθείς ο Σίμων Πέτρος είπε· Συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος. Και αποκριθείς ο Ιησούς είπε προς αυτόν· Μακάριος είσαι, Σίμων Βαριωνά· διότι σαρξ και αίμα δεν σοι απεκάλυψαν τούτο, αλλ' ο Πατήρ μου ο εν τοις ουρανοίς. Και εγώ δε σοι λέγω, ότι συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτης της πέτρας θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου· και πύλαι άδου δεν θέλουσι κατισχύσει αυτής. Και θέλω σοι δώσει τας κλείδας της βασιλείας των ουρανών· και ό,τι εάν δήσης επί της γης, θέλει είσθαι δεδεμένον εν τοις ουρανοίς· και ό,τι εάν λύσης επί της γης, θέλει είσθαι λελυμένον εν τοις ουρανοίς. Κατά Ματθαίον 16:13–19.

Διά τοῦ Πέτρου, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα παρουσίασε τὴν οὐσιώδη ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν ὄφειλαν νὰ κατανοήσουν οἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες. Τοῦτο ἔπραξε στὸ Πάνιον, τὸ ὁποῖον ἦταν ἡ Καισάρεια ἢ Φιλίππου. Τὸ Πάνιον εἶναι ὁ ἱερώτατος τόπος ναοῦ στὴ λατρεία τοῦ δράκοντος, διότι ἡ Ἑλλάς ἀντιπροσωπεύει τὸν κόσμον, καὶ ὁ κόσμος στὶς ἔσχατες ἡμέρες εἶναι τὰ Ἠνωμένα Ἔθνη, τὰ ὁποῖα εἶναι ὁ ἐπίγειος ἀντιπρόσωπος τοῦ δράκοντος. Αἱ «πύλαι τοῦ ἄδου» εἶναι ὄνομα τοῦ ναοῦ τοῦ Πάνος, τοῦ ἑλληνικοῦ τραγόμορφου θεοῦ. Ὁ ναὸς οὗτος ἀνεγέρθη ἔμπροσθεν σπηλαίου, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὴν Πηγὴ τοῦ Πανίου. Ἡ Πηγὴ τοῦ Πανίου ἐτροφοδοτεῖ τὸν ποταμὸν Ἰορδάνην, ὁ ὁποῖος εἶναι σύμβολον τοῦ Χριστοῦ.

Το ὄνομα «Ἰορδάνης» σημαίνει «ο καταβαίνων» και αρχίζει την πορεία του στην ορεινή περιοχή του βόρειου Ισραήλ, αντλώντας την κύρια πηγή του από τις πηγές του Ὄρους Ερμών, της υψηλότερης κορυφής της οροσειράς Ερμών, όπου βρίσκεται η πηγή που αποκαλείται «πύλες του άδου». Το Ερμών σημαίνει «ιερός» και το «Ἰορδάνης» σημαίνει «καταβαίνω». Ο ποταμός Ιορδάνης ρέει από τα υψίπεδα του Ὄρους Ερμών και κατέρχεται μέσω της Κοιλιάδας του Ρήγματος του Ιορδάνη, καταλήγοντας τελικά στη Νεκρά Θάλασσα, η οποία είναι το χαμηλότερο σημείο της επιφάνειας της γης.

Τα ύδατα που τροφοδοτούν τον ποταμό Ιορδάνη, τα οποία πηγάζουν από τον ναό του Πανός και τελικώς καταλήγουν στο χαμηλότερο σημείο της γης, απεικονίζουν την κάθοδο που

πραγματοποίησε ο Υιός του Θεού όταν άφησε το υψηλότερο ιερό όρος για να κατέλθει στη χαμηλότερη «νεκρά θάλασσα» αυτού του κόσμου. Η κάθοδος του Χριστού από τον ουρανό έως τον θάνατο του σταυρού δηλώνει επίσης ότι προσέλαβε επάνω Του τη σάρκα του πεσόντος ανθρώπου, διότι η πορεία Του από τον ουρανό έως τον σταυρό τροφοδοτήθηκε από τα ύδατα που πηγάζουν από τις «πύλες του άδου».

Η Νεκρά Θάλασσα δεν είναι μόνο το χαμηλότερο μέρος στη γη, αλλά και τα πιο αλμυρά νερά στη γη, εννέα φορές πιο αλμυρά από τον ωκεανό. Ο θάνατος του Χριστού επάνω στον σταυρό, όπως προτυπώνεται από τη Νεκρά Θάλασσα, είναι εκεί όπου Αυτός επικύρωσε τη διαθήκη Του με πολλούς.

Και πᾶσαν προσφορὰν τῆς θυσίας σου ἐξ ἀλεύρου θέλεις ἀρτύει με ἄλας· καὶ δὲν θέλεις ἀφήσει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν προσφορὰν τῆς θυσίας σου ἐξ ἀλεύρου τὸ ἄλας τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ σου· μετὰ πάντων τῶν προσφορῶν σου θέλεις προσφέρει ἄλας. Λευιτικόν 2:3.

Καθ' οδόν από τις πηγές του όρους Ερμών, ο Ιορδάνης ποταμός διέρχεται μέσα από τη θάλασσα της Γαλιλαίας, η οποία είναι επίσης γνωστή ως λίμνη Τιβεριάς και λίμνη Κιννερέτ. Η Γαλιλαία σημαίνει «μεντεσές» ή «σημείο καμπής». Η Τιβεριάς είναι το όνομα του Ρωμαίου άρχοντος που διαδέχθηκε τον Αύγουστο Καίσαρα, και λόγω του σχήματος της λίμνης, ονομάζεται Κιννερέτ, που σημαίνει «άρπα» ή «λύρα». Το σημείο καμπής για την ανθρωπότητα ήταν όταν βασίλευε ο Τιβέριος Καίσαρας και ο Ιησούς σταυρώθηκε, και κάθε άρπα στον ουρανό εσίγησε. Η γεωγραφική μαρτυρία του Ιορδάνη ποταμού σε συνάρτηση με τις «πύλες του άδου», που είναι ο ναός του Έλληνα θεού Πανός, μιλά για τη μαρτυρία την οποία ο Πέτρος διακήρυξε διά της εμπνεύσεως του Αγίου Πνεύματος.

Η ενσάρκωση του Χριστού ήταν ο συνδυασμός της Θεότητας και της ανθρωπότητας που έλαβε χώρα όταν ο Θεός Υιός του Θεού προσέλαβε επάνω Του ανθρώπινη σάρκα, συνδυάζοντας έτσι τη Θεότητα με την ανθρωπότητα, όπως παριστάνεται από τα ύδατα της πηγής του Πανός που τροφοδοτούν τον ποταμό Ιορδάνη. Εκείνο που τροφοδοτούσε την πηγή του Πανός ήταν η δρόσος, η βροχή και το χιόνι που έπεφταν στα όρη του Ερμών, ο δε Ερμών παριστάνει το «ιερό» όρος, το οποίο είναι η άνω Ιερουσαλήμ.

Ωδή των Αναβαθμών· του Δαβίδ. Ιδού, πόσον καλόν και πόσον τερπνόν είναι να κατοικούν οι αδελφοί ομού εν ομονοία! Είναι ως το πολύτιμον μύρον επί της κεφαλής, το καταβαίνουν επί του πάγωνος, του πάγωνος του Ααρών· το καταβαίνουν έως των παρυφών του ενδύματός αυτού· ως η δρόσος του Αερμών, και ως η δρόσος η καταβαίνουσα επί τα όρη της Σιών· διότι εκεί διέταξεν ο Κύριος την ευλογίαν, ζωήν εις τον αιώνα. Ψαλμοί 133:1-3.

Το «πολύτιμον μύρον» που κατέβαινε επί της γενειάδος του Ααρών ήταν το έλαιον που χρησιμοποιήθηκε όταν αυτός και οι υιοί αυτού εχρίσθησαν ιερείς του Θεού.

Καὶ θέλεις λάβει ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τοῦ χρίσματος, καὶ ρανεῖ αὐτὰ ἐπὶ τὸν Ααρών, καὶ ἐπὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὰ ἱμάτια τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ αὐτὸς θέλει ἁγιασθῆ, καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ τὰ ἱμάτια τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ. Ἐξοδος 29:21.

Ο Πέτρος εξέφρασε την ομολογία όλων των μαθητών, και με τούτο εξέφρασε την ομολογία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι πρόκειται να χρισθούν ως ενιαίο ιεράτευμα που υψώνεται ως λάβαρο. Το «έλαιον» που έχρισε τον Ααρών ήταν επίσης ως η δρόσος του όρους Ερμών και επίσης η δρόσος των ορέων της Σιών. Το «έλαιον» και η «δρόσος» είναι το μήνυμα που αντιπροσωπεύει το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος.

Ἄκουε, οὐρανέ, καὶ λαλῶ· καὶ ἀκροῶ, γῆ, τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου. Ἡ διδασκαλία μου θέλει στάξει ὡς ἡ βροχὴ, ὁ λόγος μου θέλει ἀποστάξει ὡς ἡ δρόσος, ὡς ψιχάλα ἐπὶ τὴν τρυφερὰν χλόην, καὶ ὡς ὄμβροι ἐπὶ τὸν χόρτον· διότι θέλω κηρύξει τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου· ἀποδώσατε μεγαλωσύνην εἰς τὸν Θεὸν ἡμῶν. Δευτερονόμιον 32:1–3.

Η «δρόσος» είναι η «διδασχὴ» που πέφτει ἐπάνω στα ὄρη της Σιών, και είναι το «έλαιον» του χρίσματος που ενοποιεῖ τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι είναι οι ιερεῖς του Θεοῦ στις ἐσχάτες ἡμέρες. Η διδασχὴ καταπίπτει ὡς βροχὴ και ἀποστάζει ὡς δρόσος, διότι «δημοσιεύεται». Δημοσιεύεται, επειδὴ ὁ ουρανός και η γη πρέπει να προσέξουν και να ἀκούσουν τους λόγους του στόματός Του, διὰ μέσου ενός ενοποιημένου ιερατείου, το οποίο είναι το λάβαρο που διακηρύσσει τα μηνύματα της Κραυγῆς του Μεσονυκτίου και της Ἰσχυράς Κραυγῆς.

Πόσον ωραίοι ἐπάνω εἰς τα ὄρη εἶναι οἱ πόδες του ευαγγελιζομένου, του κηρύττοντος εἰρήνην, του ευαγγελιζομένου αγαθά, του κηρύττοντος σωτηρίαν, του λέγοντος πρὸς τὴν Σιών· Ὁ Θεός σου βασιλεύει! Οἱ φύλακές σου θέλουσιν υψώσει τὴν φωνήν· μετὰ φωνῆς ομοῦ θέλουσι ψάλλει· διότι θέλουσιν ἰδεῖ οφθαλμόν πρὸς οφθαλμόν, ὅταν ὁ Κύριος ἐπαναφέρῃ τὴν Σιών. Ἐκρήγνυσθε εἰς χαρὰν, ψάλλετε ομοῦ, ερείπια τῆς Ἱερουσαλήμ· διότι ὁ Κύριος παρηγόρησε τὸν λαόν αὐτοῦ, ἐλύτρωσε τὴν Ἱερουσαλήμ. Ὁ Κύριος ἐγύμνωσε τὸν ἅγιον αὐτοῦ βραχίονα ἐνώπιον πάντων τῶν ἐθνῶν· και πάντα τα πέρατα τῆς γῆς θέλουσιν ἰδεῖ τὴν σωτηρίαν του Θεοῦ ἡμῶν. Ἡσαΐας 52:7–10.

Οἱ φύλακες τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, οἱ οποίοι ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὸν Πέτρο, διακηρύττουν σωτηρία και εἰρήνη, και θα εἶναι ἐνωμένοι, διότι θα βλέπουν πρόσωπο πρὸς πρόσωπο. Αυτό συμβαίνει ὅταν «ὁ Κύριος ἐπαναφέρει τὴ Σιών». Η εβραϊκὴ λέξη που ἀποδίδεται ὡς «ἐπαναφέρει» σημαίνει «αντιστρέφει». Ὅταν ὁ Κύριος ἀντιστρέφει τὴ Σιών, αυτό σημαίνει ὅτι ἡ Σιών εἶχε βρεθεῖ σε αἰχμαλωσία, ὅπως παριστάνεται ἀπὸ τὴ διασπορά, και αυτό ἀντιστρέφεται ὅταν ἡ αἰχμαλωσία παύει.

Διότι οὕτω λέγει ὁ Κύριος, Ὅταν συμπληρωθοῦν ἐβδομήκοντα ἔτη ἐν Βαβυλῶνι, θέλω σᾶς ἐπισκεφθῆ καὶ ἐκτελέσει πρὸς ἐσᾶς τὸν ἀγαθὸν μου λόγον, ἐπαναφέροντάς σας εἰς τοῦτον τὸν τόπον. Διότι ἐγὼ γνωρίζω τοὺς λογισμοὺς τοὺς ὁποίους λογίζομαι περὶ ὑμῶν, λέγει ὁ Κύριος, λογισμοὺς εἰρήνης καὶ οὐχὶ κακοῦ, διὰ νὰ σᾶς δώσω μέλλον καὶ ἐλπίδα. Τότε θέλετε με ἐπικαλεσθῆ, και θέλετε ὑπάγει και προσεύχεσθαι πρὸς ἐμέ, και ἐγὼ θέλω σᾶς εἰσακούει. Και θέλετε με ζητεῖ, και θέλετε με εὐρίσκει, ὅταν με ἐκζητήσητε ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σας. Και θέλω εὐρεθῆ ἀπὸ σᾶς, λέγει ὁ Κύριος· και θέλω ἀποστρέψει τὴν αἰχμαλωσίαν σας, και θέλω σᾶς συνάξει ἀπὸ πάντα τὰ ἔθνη και ἀπὸ πάντας τοὺς τόπους, ὅπου σᾶς ἐξώρισα, λέγει ὁ Κύριος· και θέλω σᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὸν τόπον ἀπὸ τὸν ὅποιον σᾶς ἔκαμα νὰ μεταφερθῆτε αἰχμάλωτοι. Ἱερεμίας 29:10–14.

Όλοι οι προφήτες αναφέρονται στις έσχατες ημέρες, και κατά τις έσχατες ημέρες ο λαός Του βρίσκεται σε αιχμαλωσία, η οποία πρόκειται να ανατραπεί, ώστε να εκπληρωθεί η μαρτυρία της προφητείας.

Ο λόγος που ήλθε προς τον Ιερεμία από τον Κύριο, λέγων· Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός του Ισραήλ, λέγων· Γράψον εις σεαυτόν πάντας τους λόγους τους οποίους ελάλησα προς σε εν βιβλίω. Διότι, ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει ο Κύριος, καθ' ας θέλω αποκαταστήσει την αιχμαλωσίαν του λαού μου, του Ισραήλ και του Ιούδα, λέγει ο Κύριος· και θέλω επιστρέψει αυτούς εις την γην την οποίαν έδωκα εις τους πατέρας αυτών, και θέλουσιν αυτήν κατέχει. Ιερεμίας 30:1-3.

Μετά από τρειςήμισι ημέρες ύπνου, καθώς ο Λάζαρος κοιμήθηκε τέσσερις ημέρες και ο Δανιήλ πένθησε επί είκοσι μία ημέρες, ο Μιχαήλ ανασταίνει τους δύο μάρτυρες, οι οποίοι είναι ο λαός Του των εσχάτων ημερών, και τους φέρνει σε ενότητα, και επίσης τους χρίει μέσω ενός μηνύματος που δημοσιεύεται σε όλον τον κόσμο. Το μήνυμα εκείνο είναι η «δρόσος» του όρους Ερμών (του ιερού όρους), η οποία τρέφει την πηγή του Πανός, που κατόπιν τρέφει τον Ιορδάνη ποταμό. Το χρίσμα που επιτελείται μέσω εκείνου του μηνύματος αντιπροσωπεύει το χρίσμα του Ιησού, το οποίο σημάδεψε τότε έγινε ο Χριστός, όπως το προσδιόρισε ο Πέτρος.

Όταν ο Πέτρος αναγνώρισε τον Χριστό ως τον Υιό του Θεού, παρουσίασε τον Χριστό ως και τον Υιό του Θεού και τον Υιό του ανθρώπου, όπως παριστάνεται από τα ύδατα των «πυλών του άδου» που τροφοδοτούν τον ποταμό Ιορδάνη. Η ομολογία του Πέτρου παρήχθη από την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος, και αυτή η αλήθεια, ότι ο Ιησούς ήταν ο Χριστός, ο Κεχρισμένος, και ότι ήταν και Θεός και άνθρωπος, ήταν εκείνη την οποία ο Ιησούς προσδιόρισε ως την αλήθεια που θα αποτελούσε το επίκεντρο της μάχης εναντίον του λαού του Θεού των εσχάτων ημερών, τον οποίο ο Χριστός υποσχέθηκε ότι θα καταστεί νικηφόρος, διότι οι «πύλες του άδου» δεν θα υπερσχύσουν εναντίον αυτής της αλήθειας.

Η αλήθεια είναι ότι, στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, ακριβώς όπως ο Ιησούς χρίστηκε κατά το βάπτισμά Του, άρχισε η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και μέσα σε αυτή την ιστορία θα υπήρχε μια απογοήτευση η οποία θα θανάτωνε τον λαό Του των εσχάτων ημερών, έως ότου Αυτός τους ανέσταινε και αντέστρεφε την αιχμαλωσία τους. Η διαδικασία της αναστάσεως περιλαμβάνει την ενοποίηση του λαού Του σε ένα ισχυρό στράτευμα, το οποίο υψώνεται ως λάβαρο. Το έργο του να ανασταίνει, να καθαρίζει, να ενοποιεί και να υψώνει, μετά τον θάνατο στους δρόμους, απεικονίζεται στα εδάφια δέκα έως δεκαπέντε του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, καθώς και σε άλλα βιβλικά χωρία. Αλλά στα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε ο Χριστός έχει για μία ακόμη φορά φέρει τους μαθητές Του στην Καισάρεια τη Φιλίππου, στο Πάνειον, και εκεί είναι που η σφραγίδα του Θεού εντυπώνεται για την αιωνιότητα.

Μόνον όταν κατανοήσουμε το βάθος αυτών των γεγονότων, μπορούμε να αναγνωρίσουμε τις αποκαλύψεις της αλήθειας που βρίσκονται στη μαρτυρία της Καισαρείας Φιλίππου. Στο δέκατο όγδοο εδάφιο του δέκατου έκτου κεφαλαίου του Ματθαίου, το όνομα του Σίμωνος Βαριωνά μεταβάλλεται σε Πέτρο, πράγμα που συμβολίζει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, όπως σημειώθηκε προηγουμένως σε πρόσφατο άρθρο. Η μαθηματική αποκάλυψη που εδραιώνεται στο

εδάφιο μεγεθύνει τον Ιησού ως τον Θαυμαστό Αριθμητή, διότι όχι μόνον μπορεί ο Πέτρος να νοηθεί ότι αντιπροσωπεύει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, αλλά και το Ματθαίος 16:18 είναι επίσης το μαθηματικό σύμβολο του « $\rho\eta\iota$ ».

Προτού εξετάσουμε τα μαθηματικά που συνδέονται με το « ϕ », πρέπει να σημειωθεί ότι το « ϕ » αποτελεί μέρος της λέξεως «Φίλιπποι», του δευτέρου από τα δύο ονόματα της πόλεως Πανίου. Το δέκατο όγδοο εδάφιο δηλώνει ότι ο Ιησούς μίλησε προς τον Πέτρο στα εβραϊκά, πράγμα που καταγράφηκε στα ελληνικά και αργότερα μεταφράστηκε στα αγγλικά. Αυτά τα τρία στάδια καταδεικνύουν τον έλεγχο του Χριστού επί του Λόγου Του. Όταν η λέξη εξετάζεται με το μαθηματικό σύστημα του πολλαπλασιασμού των αριθμημένων θέσεων, προσδιορίζει ότι το όνομα Πέτρος ισούται με εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, τονίζοντας έτσι τον Ιησού ως τον Θαυμαστό Αριθμητή. Στο ίδιο ακριβώς εδάφιο, όπου ο Ιησούς διακηρύσσει ότι θα οικοδομήσει την εκκλησία Του, ο Θαυμαστός Αριθμητής ήλεγξε τη διαδικασία της μεταφράσεως, ώστε η αλήθεια που εκπροσωπείται στο δέκατο όγδοο εδάφιο του δεκάτου έκτου κεφαλαίου να αντιπροσωπεύει το μαθηματικό σύμβολο του « ϕ ».

Και εγώ δε σου λέγω ότι συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτη τη πέτρα θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου· και πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ' αυτής. Ματθαίος 16:18.

Η Εκκλησία Του δεν είναι απλώς οικοδομημένη επάνω στο δόγμα ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός και ότι Αυτός είναι ο Υιός του Θεού, αλλά και επάνω στο γεγονός ότι Αυτός είναι ο Λόγος, και ο Λόγος δημιούργησε και ελέγχει τα πάντα, συμπεριλαμβανομένων των μαθηματικών, της γραμματικής και των έργων των ανθρώπων.

έν ᾧ και ἐκκληρώθημεν, προορισθέντες κατὰ τὴν πρόθεσιν τοῦ τὰ πάντα ἐνεργοῦντος κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ θελήματος αὐτοῦ. Ἐφεσίους 1:11.

Το Φ , που συχνά παριστάνεται με το ελληνικό γράμμα ϕ (φι), είναι μία μαθηματική σταθερά περίπου ίση με 1,618033988749895. Ο αριθμός αυτός είναι γνωστός ως η χρυσή αναλογία ή η θεία αναλογία. Είναι ένας «άρρητος αριθμός», πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορεί να εκφραστεί ως απλό κλάσμα και ότι η δεκαδική του παράσταση συνεχίζεται επ' άπειρον χωρίς να επαναλαμβάνεται.

Η χρυσή αναλογία έχει πολλές αξιοσημείωτες ιδιότητες και εμφανίζεται σε ποικίλα συμφραζόμενα στα μαθηματικά, στην τέχνη, στην αρχιτεκτονική, στη φύση και σε άλλους τομείς. Συχνά απαντάται σε γεωμετρικά σχήματα, όπως ορθογώνια, πεντάγωνα και δωδεκάεδρα, όπου ο λόγος της μεγαλύτερης πλευράς προς τη μικρότερη πλευρά είναι ίσος με το ϕ .

Στην τέχνη και την αρχιτεκτονική, η χρυσή τομή θεωρείται ότι δημιουργεί αισθητικώς ευχάριστες αναλογίες. Έχει χρησιμοποιηθεί από καλλιτέχνες και αρχιτέκτονες καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας, από τους αρχαίους πολιτισμούς έως την Αναγέννηση και πέραν αυτής, για τον σχεδιασμό συνθέσεων, κτιρίων και έργων τέχνης. Στα μαθηματικά, η χρυσή τομή εμφανίζεται σε διάφορες μαθηματικές εξισώσεις και ακολουθίες, συμπεριλαμβανομένης της ακολουθίας Fibonacci, όπου κάθε όρος είναι το άθροισμα των δύο προηγούμενων όρων. Καθώς οι όροι της ακολουθίας Fibonacci αυξάνονται, ο λόγος διαδοχικών όρων προσεγγίζει το ϕ .

Στο εδάφιο 16:18 βρίσκουμε το μαθηματικό φ (1.618...). Ο Ιησούς, ο Θεός «ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ θελήματος αὐτοῦ», ὅρισε να θέσει την υπογραφή Του ως Παλμωνί, ο Θαυμαστός Αριθμός, ή ο Αριθμητής των Μυστικών, στην προφητική γεωγραφία που προσδιορίζει το πεδίο μάχης της εκκλησίας Του εναντίον των πυλών του άδη κατά τις έσχατες ημέρες. Σε εκείνο το προφητικό πεδίο μάχης, μέσω του ελέγχου Του επί των αριθμών, εκπροσώπησε τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες με τον «Πέτρο», του οποίου το όνομα μεταβλήθηκε από «Σίμων», εκείνον που ακούει το μήνυμα της περιστεράς, σε «Πέτρο», σημαδεύοντας έτσι τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ως τον λαό της διαθήκης Του των εσχάτων ημερών.

Ο «βράχος» επάνω στον οποίο Εκείνος επέλεξε να οικοδομήσει την εκκλησία Του είναι ο θεμέλιος βράχος, το θεμέλιο και ο ακρογωνιαίος λίθος των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι, διότι δεν υπάρχει αληθινό θεμέλιο που να μην είναι ο Χριστός. Από το βάπτισμα του Χριστού, όταν ο Σίμων «άκουσε» το μήνυμα του περιστεριού, έως τον σταυρό της Νεκράς Θαλάσσης, επί χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες, δύο φορές κάθε ημέρα, υπήρχε πρωινή και εσπερινή θυσία, εκτός από την τελική ημέρα των χιλίων διακοσίων εξήντα ημερών· διότι εκείνη την ημέρα, η εσπερινή θυσία διέφυγε από τον ιερέα, και επί του σταυρού ο Χριστός απέθανε ως η δισχιλιοστή πεντακοσιοστή εικοστή προσφορά.

«Τα πάντα είναι τρόμος και σύγχυση. Ο ιερέας είναι έτοιμος να σφάζει το θύμα· αλλά το μαχαίρι πέφτει από το άτονο χέρι του, και το αρνί διαφεύγει. Ο τύπος συνήνησε το αντίτυπο στον θάνατο του Υιού του Θεού. Η μεγάλη θυσία έχει προσφερθεί. Η οδός προς τα Άγια των Αγίων έχει ανοιχθεί. Μια νέα και ζώσα οδός έχει ετοιμασθεί για όλους. Δεν χρειάζεται πλέον η αμαρτωλή, θλιμμένη ανθρωπότητα να αναμένει την έλευση του αρχιερέα». Ο Ζωή του Χριστού, σ. 757.

Ο «βράχος» επάνω στον οποίο θα οικοδομούσε την εκκλησία Του είναι ο ακρογωνιαίος λίθος που απέρριψαν οι οικοδόμοι· ο αριθμός του είναι «δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι». Σε ένα σύντομο εδάφιο, ο Χριστός παρουσιάζει τον εαυτό Του ως τον Κύριο των πάντων, και όταν το πράττει αυτό στέκεται και ομιλεί στα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Και εγώ δε σου λέγω, ότι συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτης της πέτρας θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου· και πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ' αυτής. Κατά Ματθαίον 16:18.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Τὰ κρυπτά ἀνήκουσιν εἰς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν· τὰ δὲ ἀποκεκαλυμμένα εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα.» Δευτερονόμιον 29:29. Το πώς ακριβώς ὁ Θεὸς ἐπετέλεσε τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας δὲν τὸ ἀπεκάλυψε ποτέ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη δὲν δύναται νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ μυστήρια τοῦ Ὑψίστου. Ἡ δημιουργικὴ αὐτοῦ δύναμις εἶναι τόσο ἀκατανόητος ὅσον καὶ ἡ ὕπαρξις Του.

«Ο Θεός επέτρεψε να εκχυθεί επάνω στον κόσμο κατακλυσμός φωτός τόσο στην επιστήμη όσο και στην τέχνη· αλλά όταν άνθρωποι που ομολογούν ότι είναι επιστημονικοί πραγματεύονται αυτά τα θέματα από καθαρά ανθρώπινη σκοπιά, ασφαλώς θα καταλήξουν σε εσφαλμένα συμπεράσματα. Μπορεί να είναι αβλαβές να εικάζει κανείς πέρα από όσα έχει αποκαλύψει ο λόγος του Θεού, εφόσον οι θεωρίες μας δεν αντιφάσκουν προς τα γεγονότα που

βρίσκονται στις Γραφές· αλλά όσοι εγκαταλείπουν τον λόγο του Θεού και επιζητούν να εξηγήσουν τα έργα της δημιουργίας Του με επιστημονικές αρχές, παρασύρονται χωρίς χάρτη ή πυξίδα επάνω σε άγνωστο ωκεανό. Οι μεγαλύτερες διάνοιες, εάν δεν καθοδηγούνται από τον λόγο του Θεού στις έρευνές τους, περιέρχονται σε σύγχυση στις προσπάθειές τους να ανιχνεύσουν τις σχέσεις μεταξύ επιστήμης και αποκάλυψης. Επειδή ο Δημιουργός και τα έργα Του υπερβαίνουν τόσο πολύ την κατανόησή τους, ώστε αδυνατούν να τα εξηγήσουν με φυσικούς νόμους, θεωρούν την ιστορία της Βίβλου αναξιόπιστη. Εκείνοι που αμφιβάλλουν για την αξιοπιστία των αφηγήσεων της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης θα οδηγηθούν να προχωρήσουν ένα βήμα ακόμη παραπέρα και να αμφισβητήσουν την ύπαρξη του Θεού· και τότε, έχοντας χάσει την άγκυρά τους, αφήνονται να προσκρούουν στους βράχους της απιστίας.»

«Αυτοί οι άνθρωποι έχουν απολέσει την απλότητα της πίστεως. Πρέπει να υπάρχει σταθερή πεποίθηση στη θεία αυθεντία του αγίου Λόγου του Θεού. Η Βίβλος δεν πρέπει να κρίνεται με βάση τις ανθρώπινες αντιλήψεις περί επιστήμης. Η ανθρώπινη γνώση είναι αναξιόπιστος οδηγός. Οι σκεπτικιστές, οι οποίοι διαβάζουν τη Βίβλο με σκοπό να αντιλέγουν, είναι δυνατόν, εξαιτίας ατελούς κατανοήσεως είτε της επιστήμης είτε της αποκαλύψεως, να ισχυρισθούν ότι ανακαλύπτουν αντιφάσεις μεταξύ τους· αλλά, όταν ορθώς νοηθούν, βρίσκονται σε τέλεια αρμονία. Ο Μωυσής έγραψε υπό την καθοδήγηση του Πνεύματος του Θεού, και μία ορθή θεωρία της γεωλογίας ουδέποτε θα ισχυρισθεί ανακαλύψεις που δεν δύνανται να συμφιλιωθούν με τις δηλώσεις του. Κάθε αλήθεια, είτε στη φύση είτε στην αποκάλυψη, είναι συνεπής προς τον εαυτό της σε όλες τις εκδηλώσεις της.»

«Στον λόγο του Θεού εγείρονται πολλά ερωτήματα, στα οποία ούτε οι πλέον βαθυστόχαστοι λόγιοι δύνανται ποτέ να δώσουν απάντηση. Η προσοχή μας εφίσταται σε αυτά τα θέματα, για να μας δείξει πόσα υπάρχουν, ακόμη και ανάμεσα στα συνήθη πράγματα της καθημερινής ζωής, τα οποία οι πεπερασμένοι νους, με όλη την καυχωμένη σοφία τους, δεν μπορούν ποτέ να κατανοήσουν πλήρως.

«Ωστόσο, οι άνθρωποι της επιστήμης νομίζουν ότι μπορούν να κατανοήσουν τη σοφία του Θεού, εκείνο το οποίο Εκείνος έχει πράξει ή δύναται να πράξει. Η ιδέα επικρατεί σε μεγάλο βαθμό ότι Αυτός περιορίζεται από τους ίδιους Του τους νόμους. Οι άνθρωποι είτε αρνούνται είτε αγνοούν την ύπαρξή Του, είτε νομίζουν ότι μπορούν να εξηγήσουν τα πάντα, ακόμη και την ενέργεια του Πνεύματός Του επάνω στην ανθρώπινη καρδιά· και δεν ευλαβούνται πλέον το όνομά Του ούτε φοβούνται τη δύναμή Του. Δεν πιστεύουν στο υπερφυσικό, επειδή δεν κατανοούν τους νόμους του Θεού ούτε την άπειρη δύναμή Του να εκπληρώνει το θέλημά Του μέσω αυτών. Όπως χρησιμοποιείται συνήθως, ο όρος “νόμοι της φύσεως” περιλαμβάνει όσα οι άνθρωποι κατόρθωσαν να ανακαλύψουν σχετικά με τους νόμους που διέπουν τον φυσικό κόσμο· αλλά πόσο περιορισμένη είναι η γνώση τους, και πόσο απέραντο το πεδίο μέσα στο οποίο ο Δημιουργός μπορεί να ενεργεί σε αρμονία με τους ίδιους Του τους νόμους και όμως εντελώς πέρα από την κατανόηση των πεπερασμένων όντων!»

«Πολλοί διδάσκουν ότι η ύλη κατέχει ζωτική δύναμη — ότι ορισμένες ιδιότητες μεταδίδονται στην ύλη, και έπειτα αυτή αφήνεται να ενεργεί μέσω της δικής της έμφυτης ενέργειας· και ότι οι λειτουργίες της φύσεως διεξάγονται σε αρμονία με σταθερούς νόμους, στους οποίους ούτε ο

Ίδιος ο Θεός δεν μπορεί να επέμβει. Αυτή είναι ψευδής επιστήμη και δεν υποστηρίζεται από τον λόγο του Θεού. Η φύση είναι η υπηρέτρια του Δημιουργού της. Ο Θεός δεν ακυρώνει τους νόμους Του ούτε ενεργεί αντίθετα προς αυτούς, αλλά τους χρησιμοποιεί αδιαλείπτως ως όργανά Του. Η φύση μαρτυρεί για μια νοημοσύνη, μια παρουσία, μια ενεργό δύναμη, που ενεργεί μέσα και διά των νόμων της. Στη φύση υπάρχει η αδιάκοπη ενέργεια του Πατρός και του Υιού. Ο Χριστός λέγει: “Ο Πατήρ μου εργάζεται έως τώρα, και εγώ εργάζομαι.” Ιωάννην 5:17.»

«Οι Λευίτες, στον ύμνο τους που καταγράφεται από τον Νεεμία, έψαλαν: “Σὺ, αὐτὸς μόνος, εἶσαι Κύριος· σὺ ἐποίησας τὸν οὐρανόν, τὸν οὐρανὸν τῶν οὐρανῶν, καὶ πᾶσαν τὴν στρατιὰν αὐτῶν, τὴν γῆν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, ... καὶ σὺ ζωοποιεῖς ταῦτα πάντα.” Νεεμίας 9:6. Ὅσον αφορά αὐτὸν τὸν κόσμον, τὸ ἔργο της δημιουργίας τοῦ Θεοῦ ἔχει ολοκληρωθεῖ. Διότι “τὰ ἔργα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἐγενήθησαν.” Εβραίους 4:3. Αλλά η ενέργειά Του εξακολουθεῖ να ασκείται για τη διατήρηση των δημιουργημάτων Του. Δεν είναι επειδή ο μηχανισμός που κάποτε τέθηκε σε κίνηση συνεχίζει να ενεργεί με τη δική του εγγενή ενέργεια ὥστε ο σφυγμός να πάλλεται και η μία αναπνοή να ακολουθεῖ την ἄλλη· αλλά κάθε αναπνοή, κάθε παλμός της καρδιάς, αποτελεί ἀπόδειξη της πανταχοῦ παρούσας φροντίδας Εκείνου ἐν τῷ οποίῳ “ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν.” Πράξεις 17:28. Δεν είναι εξαιτίας ἐγγενούς δυνάμεις που χρόνο με τὸν χρόνο η γη παράγει τοὺς καρπούς της και συνεχίζει τὴν πορεία της γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ καθοδηγεῖ τοὺς πλανήτες και τοὺς διατηρεῖ στη θέση τους στην εὐτακτὴ πορεία τοὺς διαμέσου τῶν οὐρανῶν. “Ἐξάγει κατ’ ἀριθμὸν τὸν κόσμον αὐτῶν, καὶ πάντας ὀνομαστὶ καλέσει· ἀπὸ πολλῆς δόξης καὶ ἐν κράτει ἰσχύος, οὐδὲν σὲ ἔλαθεν.” Ησαΐας 40:26. Δια τῆς δυνάμεώς Του ἡ βλάστηση εὐδοκίμει, τὰ φύλλα προβάλλουν και τὰ ἀνθὰ ἀνθίζουν. “Ὁ ἐξανατέλλων χόρτον ἐπὶ τὰ ὄρη” (Ψαλμὸς 147:8), και δι’ Αὐτοῦ οἱ κοιλάδες γίνονται εὐφορες. “Πάντα τὰ θηρία τοῦ ὄρου ... προσδοκῶσι παρὰ σοῦ τὴν τροφήν αὐτοῖς,” και κάθε ζωντανό πλάσμα, ἀπὸ τὸ μικρότερο ἔντομο ἕως τὸν ἄνθρωπο, ἐξαρτάται καθημερινά ἀπὸ τὴν προνοητικὴ Του μέριμνα. Με τὰ ωραία λόγια τοῦ ψαλμωδοῦ, “Πάντα πρὸς σὲ προσδοκῶσι... δόντος σου αὐτοῖς συλλέξουσιν· ἀνοιξαντὸς σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος.” Ψαλμὸς 104:20, 21, 27, 28. Ὁ λόγος Του ἐξουσιάζει τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως· καλύπτει τοὺς οὐρανοὺς με σύννεφα και ετοιμάζει βροχὴν για τὴ γη. “Διδόντος χιόνα ὡσεὶ ἔριον, ὀμίχλην ὡσεὶ σποδὸν πάσσοντος.” Ψαλμὸς 147:16. “Ἐν φωνῇ αὐτοῦ πλήθος ὕδατος ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἀνήγαγεν νεφέλας ἐξ ἐσχάτου τῆς γῆς· ἀστραπὰς εἰς ὑπερὸν ἐποίησεν, και ἐξήγαγεν ἀνέμους ἐκ θησαυρῶν αὐτοῦ.” Ἱερεμίας 10:13.»

«Ὁ Θεός ἐστὶν τὸ θεμέλιο τῶν πάντων. Κάθε ἀληθινὴ επιστήμη βρίσκεται σε ἀρμονία με τὰ ἔργα Του· κάθε ἀληθινὴ ἐκπαίδευση ὁδηγεῖ στην υπακοή πρὸς τὴ διακυβέρνησή Του. Ἡ επιστήμη ἀνοίγει νέες θαυμασιότητες ἐνώπιόν μας· ἀνέρχεται σε μεγάλα ὕψη και ἐξερευνά νέα βάθη· ἀλλά δεν φέρει ἀπὸ τίς ἐρευνές της τίποτε που να συγκρούεται με τὴ θεία ἀποκάλυψη. Ἡ ἀγνοία μπορεί να ἐπιδιώκει να υποστηρίξει ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις περὶ Θεοῦ με ἐπὶ κληση στην επιστήμη, ἀλλά τὸ βιβλίον τῆς φύσεως και ὁ γραπτὸς λόγος ρίχνουν φῶς τὸ ἓνα ἐπὶ τὸ ἄλλο. Ἔτσι ὁδηγοῦμαστε να λατρεύουμε τὸν Δημιουργό και να ἔχουμε νοήμονα ἐμπιστοσύνη στον λόγο Του». Πατριάρχαι και Προφῆται, 113–115.